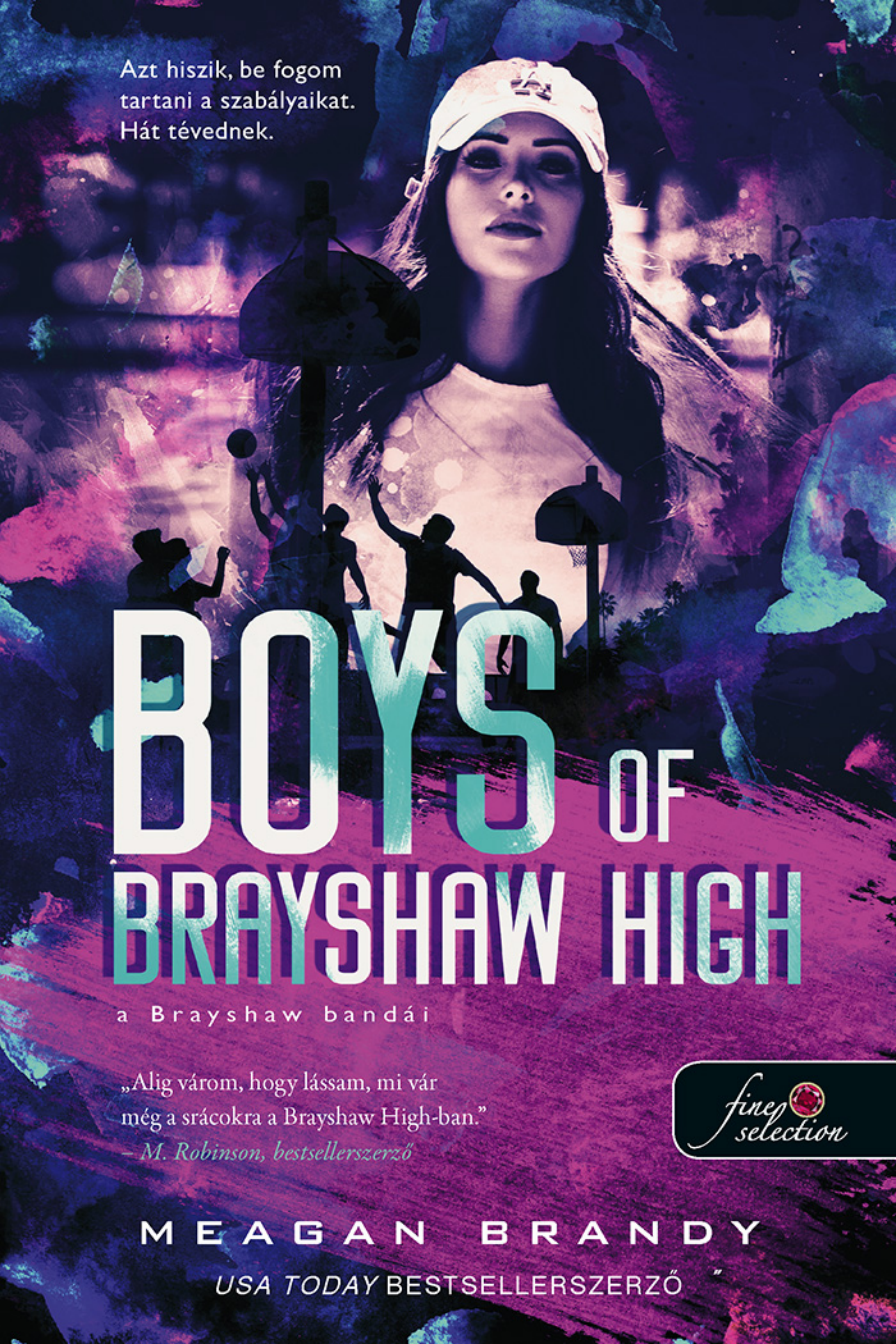

Azt hiszik, be fogom tartani a szabályaikat.
Hát tévednek.

BOYS OF BRAYSHAW HIGH

a Brayshaw bandái

„Alig várom, hogy lássam, mi vár
még a srácokra a Brayshaw High-ban.”

M. Robinson, bestsellerszerző

*fine
selection*

MEAGAN BRANDY

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MEAGAN BRANDY

The title 'BOYS OF BRAYSHAW HIGH' is rendered in a bold, black, sans-serif font. The word 'BOYS' is significantly larger than 'OF'. The letters of 'BOYS' and 'HIGH' are filled with black silhouettes of basketball players in various poses: one player is on the left, another is jumping in the center, and a third is on the right. A basketball hoop and backboard are positioned above the 'O' in 'BOYS', and another hoop is to the right of the 'S'. A small basketball is shown in mid-air between the two hoops. The word 'OF' is smaller and positioned between 'BOYS' and 'HIGH'. The word 'BRAYSHAW' is positioned below 'BOYS' and 'OF', and 'HIGH' is positioned below 'OF'.

**BOYS OF
BRAYSHAW HIGH**

a Brayshaw bandái

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Ajánlás

Azoknak, akik csak arra várnak, hogy szárnyalhassanak.

Tartsatok ki!

Eljön a ti időtök!

1. FEJEZET

Raven

INDULJ!

Emeld a lábad, hagyd itt ezt a szaros étkezdét! Menj. Szívj be. Lazulj el.

Tutira ezt fogom tenni.

Tovább sétálok, már majdnem átlépek a küszöböt, már majdnem szabad vagyok, messze a fölösleges balhéktól, amik elől persze sosem tudok meglépni.

Nyilván semmi se egyszerű az életemben, úgyhogy mielőtt a bal lábam utolérné a jobbat, egy hajszálnyira attól, hogy magam mögött hagyjam a helyiséget, annak a picsának muszáj újra megszólalnia.

– Talán, ha nem lenne ekkora *ribanc*, a prosti anyja nem dobta volna ki, amiért lefeküdt az új pasijával.

A nevetés egyre erősebben visszhangzik, míg végül a torkom köré fonódva szinte ájulásig fojtogat, akárcsak a dühtől vezérelt anyám kezei.

Földbe gyökerezik a lábam.

Elhomályosodik a kép, a düh úrrá lesz a hősiesen magamra erőltetett nyugalمامon.

– Söpredék *picsa*.

Még hangosabb röhögés.

És itt is van: a lökés.

Miért lökdösödnek folyton?

Mielőtt megállíthatnának – na, nem mintha bárki is megpróbálná –, felkapom a tálcát a legközelebbi asztrólól, és egy gyors, erős mozdulattal képen vágom vele a csajt.

Az olcsó, piros műanyag megadja magát, és hirtelen sikolyok vesznek körül.

Sikoltozik a nagyszájú *picsa* is, és miközben ömlik a vér a homlokából, rémült tekintettel bámul. Várok egy pillanatot, majd egy gyors mozdulattal kirúgom alóla a széket. Elönti a pánik, ahogy a földre zuhan.

Nincs időm elmenekülni, de nincs is hová mennem.

Az emberek sikítoznak, de egyikük sem mer a közelembé jönni. A konyhás hölgy segítségért kiabál, és mindenki a földön lévő libát istápolja, hiszen ő az „áldozat”. Igaz, hogy én ütöttem először, de ő kezdte. Mégis mit várt?

Ne ítéld, hogy ne ítéltess.

Egyébként az a beszólás nem volt hazugság; anyám *tényleg* kurva. A legmocskosabb a mocskosak közül. Söpredék a javából. Nincs értelmé szépiteni.

De a csajnak akkor sem volt joga ilyesmit mondani!

És holtbiztos, hogy nem úszhatja meg, hogy nyilvánosan megalázzott.

Nem tudom, anyám hogyan csinálta, de a maga kudarcai ellenére egy dologra megtanított: a büszkeség mindenekelőtt.

Nyilvánvaló, hogy egy magamfajta lány számára ez minden, amit irányítani tud.

Szóval, ne légy tiszteletlen velem!

– Az irodámba! Most! – harsogja Folk igazgató. Nem szólít a nevemen, nem néz rám. Miért is tenné? Itt állok, mint mindig, tetten érve, a tálca egyik fele még a kezemben.

Valószínűleg már abban a pillanatban tudta, hogy én voltam, amikor a többiek segítségért kiabáltak.

A földre dobom a tálcat, és célba veszem a második otthonomat: egy kopott, vörös huzatú, olcsó széket az igazgató asztalával szemben. Hétfőn volt az „utolsó húzásom”, ahogy Folk mondta. Erre tegnap cigizésen kaptak, és ma újra itt vagyok. Csütörtök van. Vajon ma is elnéző hangulatban van?

Abból, ahogy negyvenöt perccel később becsörtet, és a székébe vágva magát rám mered az okostojás-szemüvegén át, feltételezem, hogy nem.

A dühének bizonyosan köze van a nagypofájú csajhoz, aki valószínűleg még mindig a menza fehér padlóján vérzik, és aki történetesen az unokahúga.

Kibaszott szerencsétlenségemre.

Összeszűkülte szeme ítélezően méri végig a túl szűk felsőmet és a szagattott farmeremet.

Szóval rávigyorgok, húzom kicsit.

Mert semmi, amit ez a fickó mondhat vagy tehet, nem lehet annyira elbaszott, mint bármelyik nap a világomban.

A szék szélére támaszkodva előrehajolok.

– Ne kíméljen, Mr. Folk!

Elkerekedik a szeme, és gyorsan elkapja a tekintetét a felsőmről.

Férfiak... ezeknek aztán semmi önfegyelme.

Nézzenek oda, még egy dolog, amit anyámtól tanultam.

– Tisztán látszik, hogy nem akar idejárni, Ms. Carver. Minden figyelmeztetés után kétszer olyan keményen vág vissza. – Lassan elvi-
gyorodom, mire az igazgató köhécsel kicsit, és újra elfordul. – Ez a
harmadik iskolája az elmúlt tizennyolc hónapban, és őszintén szólva,
szerencsés, hogy ilyen sokáig húzta itt.

– Az volnék... Mr. Folk? – Hátradőlök. – Biztos benne, hogy ön
nem...

– Elég! – Rám bámul, majd nagyot sóhajt. – Ez most komoly.
Megkapta az egész iskola figyelmét, ezt nem tudom eltussolni.

Megforgatom a szemem.

– Csak nyögje ki végre! Mi a következő állomás?

Egy pillanatra a szemembe néz, összekulcsolja a kezét az asztal fö-
lött.

– Telefonáltam egyet. – Felnyársalom a tekintetemmel. – A fel-
ügyelője...

– Nekem *nincs* felügyelőm.

– Úgy tűnik, van. Néhány hónapja vette fel velem a kapcsolatot.

– *Hónapja?*

– Raven, figyeljen rám!

Abban a pillanatban a titkárnő bevezényel egy sötét hajú, nadrág-
kosztümös hölgyet, aki a kezét az asztal fölött átnyújtva üdvözli az
igazgatót.

– Mr. Folk, Maria Vega vagyok.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan idéfáradt, Ms. Vega!

Mindketten felém fordulnak.

– Halihó! – Hamisan cseng a nő hangja. Kíváncsiskodó szeme és szűk mosolya mindennél furcsább. – Nem bánnád, ha kicsit beszélgetnénk? – Nem töröm magam, hogy megszólaljak. Úgysem számít, mit mondok, vagy mit nem mondok, már megvan a véleménye rólam. – Mr. Folkkal tartottuk a kapcsolatot az elmúlt félévben. Tájékoztattott engem az otthoni körülményeidekről és a múltbéli problémáidról. Jelenleg úgy gondoljuk, az volna a legjobb, ha megvonnánk édesanyád gondviselői jogát.

Még mielőtt elfojthatnám, nevetés tör ki belőlem. „*Gondviselői jogot*”, azt mondja. *Ugyan már!*

A nő hosszan mered rám, majd nagyot sóhajt. Gyorsan elveszítette a kedves, törődő stílusát.

– Figyelj! Értem én. Nem érdekel, mit akarok mondani. Legyen. *Akkor is* elköltöztetünk otthonról. Elviszlek, hogy összeszedd a holmidat, aztán egynapos útra indulunk az új otthonod felé. Kicsit nehezebb a helyzet, tekintve az életkorodat, de van számodra egy biztonságos helyünk.

– Valóban? Sütit sütnék, és betakarnak lefekvéskor? Vagy az a férfiak munkája, akik beosonnak a lányok szobájába az éj leple alatt?

A nő összehúzza a szemét, Mr. Folk mélyen beszívja a levegőt.

– Van valami, amit esetleg tudnom kellene, Raven?

– Semmi, ami érdekelné.

A tekintete az apró, halványuló vágásra vándorol a bal szemem alatt.

– Tégy próbára!

– Kösz, nem. – Talpra szökkenve az ajtó felé lépek. – Odakint várok.

– Idebent fogsz várni, ha el akarod kerülni a lány szüleit, akik az ajtó túloldalán állnak.

– Összekever valakivel, aki nem szarja le őket.

Ezzel otthagynom a nőt, és kisétálok az irodából, egyenesen annak a nagyszájú picának a szerető szülei felé. Rájuk emelem a tekintetem, ők engem fixíroznak. A testbeszédük elárul mindent, amit rólam gondolnak.

Mocskos.

Elhasznált.

Értéktelen.

És nem tévednek.

2. FEJEZET

Raven

– MOST CSAK KIBASZOTTUL SZÓRAKOZIK VELEM – mormogom az előttem elterülő udvar láttán.

Ms. Vega felém fordul.

– Hozzászoksz majd.

– Mi a fene ez a hely?

– Ez a Bray-ház.

– Úgy néz ki, mint Michael Myers háza.

Halkan felnevet, majd újra a házra néz, és ráncba szalad a homloka.

– A francba, tényleg. Sosem tűnt fel korábban. – A fa rohadásnak indult, és a veranda is elég beteges. A fehér festék szilánkokra emlékeztetve potyog lefelé. Egyébként egy tökéletesen szimmetrikus ház, két kis ablakkal az ajtó két oldalán, pontosan tükrözve a felső szintet. A fenti ablakok alatt hátborzongató napellenző. – Kicsinek tűnik, de hátrafelé jóval szélesebb. – Kicsi egy lakókocsi, amiben épp csak elfér egy ember nagyságú hűtő, egy mosdókagyló és egy dupla konnektor,

hogy legyen hova bedugni a villanyrezsót és a melegszendviccsütőt.
– Ez egy otthon majdnem nagykorú fiataloknak, meg néhány fiatalabbnak, akinek gondjai akadtak a hagyományos nevelőszülőkkal. Olyan gyerekeknek, akik... nagyobb kihívást jelentenek.

– Szóval egy csomó punk él itt?

– Nem – rázza meg a fejét Ms. Vega. – Az iskolában van egy csomó *punk*. Ez a hely semmi ahhoz képest.

– Fantasztikusan hangzik – mondom pléhpfával.

– Menjünk – sóhajtja Ms. Vega.

A málhazsákokot megragadva elindul a ház felé. Kényszerítem magam, hogy kövessem.

Tegnapelőtt, mikor felbukkantunk a lakókocsinknál, anyám nevetett, és beinvitált minket. Ott ült Ms. Vega mellett egy jointtal a szájában – amit az én füveméből csinált –, és felajánlotta, hogy segít csomagolni. Biztosra vettem, hogy bekattan, hogy megpróbálja elverni a seggem a kedvenc heti keverékétől felvértezve, mint eddig mindig tette, mikor felfüggesztettek, vagy kirúgtak egy suliból. Tudta, hogy ha a hatóságok közbelépnek, vége az aranyéletének, és az aranyélet alatt azt értem, hogy nincs több „ingyen” kokain, muszáj lesz több időt hanyatt fekvé töltenie. És ez bizony probléma, mert a Gateway lakókocsipark első számú prostijának drága ízlése van a porok terén.

Tudtam, hogy nem azért ilyen, mert ott a szociális munkás, igazából anyám le se szarta őt. Sőt, úgy beszélgetett vele, mintha egész életében ismerte volna: faszkalap módra, gyűlölködő, utálatos mosolyal az arcán. Ha feljelentik, legrosszabb esetben is csak néhány napot tölt a zárkában, és ez semmit nem jelent számára, már jól ismerik odabent. Ahogy ő mondja, majdnem könnyebb zsákmányt ejteni bent, mint kint, és bent szívesen veszik a szolgáltatásait. Még csak

nemi alapú megkülönböztetést sem tesz. *Egy nő pénze is ugyanannyit ér*, ahogy mondani szokta.

Nem, a közönyös hozzáállásából azonnal tudtam, hogy új ellátót szerzett magának: új dílert, aki hajlandó trükkökre is az üzlet érdekében, vagy új kuncaftot, aki rátapadt, és vele marad, ki tudja.

Ki a faszt érdekel?

– Ön biztosan Ms. Vega. – Követem a hangot, ami egy idősebb, kócos hajú, mélyen barázdált arcú nőtől ered. A hangsúlya inkább kötekedő, mint barátságos.

– Igen, asszonyom. – Ms. Vega rövid hezitálás után előrelép, hogy megrázhassa a nő kezét. – Ms. Maybell, ő itt Raven Carver. Tizenhét éves, a kaliforniai Stocktonból.

Amikor a nő rám néz, a szemében lévő nyersség megenyhül.

– Nem volt hosszú utad, igaz, Raven? – kérdezi.

– Csak Rae.

A nő erre elmosolyodik, és ha nem tudnám jobban, azt mondanám, hogy őszinte a mosolya. A pokolba is, talán tényleg az, elvégre plusz egy fattyú csak még több zöldhasút jelent a zsebében.

Tudom, hogy talán igazságtalanul ítélekem... de léteznek még emberek, akik pusztá szórakozásból választják, hogy selejtes kölyköket pátyolgassanak?

– *Rae* – mosolyog halványan. – A hetes szoba a tiéd. Minden szobában emeletes ágy van. Az előtted a hetesben lakó testvérpár múlt héten költözött ki, szóval átmenetileg csakis a tiéd a szoba, de ez nem jelenti azt, hogy megúszta a kellemetlen részét. Nem tudom, tájékoztattak-e, hogy itt csak lányok laknak. A fiúk ott vannak. – Egy másik fehér ház felé mutat, kábé két telekkel arrébb. – Nincs drog, szex, lopás, és *egyáltalán* nincs harc a többi lánnyal. Ezeket betartva

kellemes itt. Siess, pakold ki a holmidat, hogy mielőbb elindulhass az iskolába! Már várnak téged!

Sóhajtva az ajtó felé indulok, de a nő utánam szól.

– Ó, Rae! – Felhúzott szemöldökkel visszanézek rá a vállam fölött. – A ház mögötti terület tiltott rész. A hintáig mehetsz, de azon túl a földút nem sétálgatásra van. Ez az első rész viszont egészében a tiétek.

– Naná – felelem, és befelé indulok. Bent magamba szívom az elmegyógy stílusú berendezés látványát. Csupasz, fehér falak, különféle kanapék, hogy kitöltsék a teret. Egy tévé, magasan az egyik sarokban a falhoz rögzítve, feltételezem, így próbálják megakadályozni, hogy ellopja valaki. Az asztalon egy félbehagyott kártyajáték, mellette egy hamutartó. – Mi a pokol ez a hely? – mormolom magamnak. Összerezzenek, mikor egy váratlan hang válaszol a kérdésemre.

– Négy fal, ami közé be lehet dugni a szökött és problémás kölyköket, egészen addig, míg végül senkinek sem kell már úgy tennie, mintha törődne velük. – A lány jelnek veszi, mikor a szemébe nézek, és folytatja: – Minden itt lakó srác a helyi középuliba jár, mint valami „csórázó gyerek” program része. Nem semmi a hely. Csak egy rakás jól öltözött, kiváltságos seggfej, kivéve minket, elcseszetteket meg egy maréknyi másik kölyköt alacsony jövedelmű háztartásokból az utca végéről. De nem olyan a leosztás, mint gondolnád. Vagy behúzd füled-farkad, és túléled a napot anélkül, hogy bárki is tudomást venne rólad, mert ez az egyik, amit megengednek. Vagy egyenesen a dolgok közepébe veted magad, ahol minden mozdulatodat figyelik. Ha nem állsz be a sorba, úgy kezelnek majd, mint a szemetet, aminek amúgy is látnak.

– Kész rémálom.

Megvonja a vállát.

– Az tud lenni. Néhány igazi gyöngyszem által irányítva.

– Irányítva?

– Gondolod, hogy csak úgy hagynak minket a márványpadlójukon járni-kelni, anélkül, hogy bárki is figyelné, hová lépünk? – Megrázza a fejét. – Okosabbak annál. Felajánlanak valamit, amit otthon nélkülözünk, így tartanak minket a sorban. „Szemet szemért” alapon.

– És az emberek megeszik ezt a szarságot?

Végignéz a kórosan vékony testemen, tetőtől talpig.

– Hamarosan megérted majd. – Ezzel otthagy.

– Oké – ráncolom össze a szemöldököm. Gyorsan a nevemmel ellátott szekrénybe dobálom a ruháimat, és visszamegyek a ház elé.

A szociális munkásomhoz vágom a zsákját, aki a kibaszott semmi-ből termett előttem.

– Mondtam, hogy megtarthatod.

– Nem kell a szánakozó szarsága.

– Nincs bennem szánakozás.

– Akkor nem kell a szarsága.

– Ülj be a kocsiba, Raven! – mondja elkeseredett sóhajjal.

Maybell mosolyogva közelít felém.

– Ms. Vega volt kedves, és tegnap elküldött számomra mindent, amire szükségem volt, így előre be tudtalak íratni. Egyenesen az irodába menj, ha odaérték! Balra az első ajtó, ahogy belépsz az épületbe. Ott megkapod az órarendedet. – Egy bólintással odébbálllok, de Maybell utánam kiált, még mielőtt beszállnék a kocsiba. – Lesz egy csapat diák, akik errefelé jönnek majd iskola után, néhányuk éppen ide, ha szeretnél csatlakozni hozzájuk. Kicsivel több mint egy mérföld az út. A városi busz is jár, ha van pénzed rá, pont itt áll meg. – A járdára mutat, a fiúk háza elé.

Nem felelek, beszállok a kocsiba, és becsapom az ajtót magam mögött. Ms. Vega durcásan huppan a kormány mögé.

– Figyelj, Raven...

– Csak Rae.

– Ezt nem szűrhatod el. Beszéltem néhány itteni lánnyal. Maybell engedi, hogy azt tegyék, amit akarnak, ha követik a szabályokat. Itt legalább azt teheted, amihez kedved van, önmagad lehetsz, és nem fognak megkövezni érte. – Morcosan fogadom a mosolyát. – Talán azt gondolod, hogy csak egy nő vagyok, aki letétbe ad téged, de szeretném azt hinni, hogy itt jobb lesz neked. Nem várom, hogy boldog légy, de talán magad mögött hagyhatod a haragot, amit az anyád ültetett el benned.

– Mi az, már agyturkászként is nyomul?

Mosollyal az arcán indul az iskola felé.

– Nem, csak nekem is segített egyszer valaki, és most én is szeretnék segíteni neked.

– Ne vesztegesse rám az idejét! Törődjön a kicsikkel, akik még nem értik az életet, ami jutott nekik! – Kinézek a szélvédőn. – Nekem már mindegy, már elcseszett vagyok.

– Hé! – Csettint egyet. – Nem vagy elcseszett! Ha hiszed, ha nem, csak egy ember kell hozzá, hogy te is lásd majd. Rendbe jössz, csak adj magadnak időt!

– Kösz, nem. Nem akarok mást, csak távol lenni mindenkitől, aki valaha is hallotta a nevemet, megbaszta az anyámat vagy olvasta az aktámat. – Ezzel kiszállok a kocsiból, és szembenézek az új valósággal: egy hatalmas tégláépülettel, kopott emblémával a közepén.

Fejcsóválva megyek fel a lépcsőn. Megálllok, mikor Ms. Vega utánam kiabál.

– Ez nem olyan, mint a többi középiskola, Raven! A dolgok kicsit másképp működnek itt, mint a korábbi helyeken.

Összeszorul a gyomrom.

– Mire akar kilyukadni?

Egy pillanatra a szemembe néz.

– A magadfajta lányokat nem szívesen látják az ilyen helyeken, szóval süsd le a szemed, és nézz inkább félre.

Kacagás tör ki belőlem.

– Találkozott már *velem*?

– Komolyan beszélek – hangsúlyozza a homlokát ráncolva.

– Akárcsak én.

– Szeretnéd, ha bemennék veled?

– *Viszlát*, Ms. Vega!

Szemét a mögöttem lévő épületen tartva bólint, visszaül a kocsi-
ba, és elhajt.

Megállok egy pillanatra. Simán *leléphetnék*, de nem sülné el jól. Egyedül nem tudnék munkát szerezni, hacsak nem lépnék anyám nyomdokaiba. Különben is, ha itt maradok, legalább lesz hogyan elütnöm az időt. Nincs már messze a tizennyolc.

– Picsába vele! – mormogom. Nyúllok, hogy belökjem az ajtót, de kivágódik, még mielőtt elérném. Három srác masírozik ki az épület-
ből, szorosán a nyomukban három csajjal. A srácok nem vesznek ész-
re, ahogy gyorsan oldalra húzódok, nehogy az ajtó pofán vágjon, de
az egyik csaj direkt belém jön, mintha muszáj lenne.

Kapásból visszavágni a legjobb módja, hogy megmutassam, ve-
lem nem szarozhat.

Miután a válla fölött visszapillant rám, megpördülök, és megraga-
dom a hajánál fogva, de mikor vissza akarom rántani, egy erős kéz a
csuklómra tapad.

– Nahát, nahát. – Egy mély, kekeckedő hang figyelmeztet, ami
egy barna hajú sráchoz tartozik, és akit csak pár pillanat választ
el attól, hogy közelebbről is megismerje a könyökömet. – Semmi

szükség a másorra. Mindenkinek, aki készséges és hajlandó, eljön az ideje.

– Vedd le rólam a kezed, hacsak nem vagy *készséges és hajlandó* vállalni, hogy tökön rúgjalak!

– Ó, remek szórakozásnak tűnik. – Közelebb lép. – Engedd el, és mutasd meg, mi másra képes még az a marok!

A csaj felsír, ahogy még jobban összeszorítom a haja körül a kezem. A srác vigyora kiszélesedik, és még mielőtt elhajolhatnék, megmarkolja a fenekemet.

– *El akarsz menni?* Én is húzhatom a hajad... – suttogja. Egész testemben megmerevedek, mire gúnyosan nevetve, lustán hátralép egyet. Eleresztem a csaj haját, ő pedig morogva visszamegy az épületbe, gondolom, hogy rendbe szedje magát. Felszínes picسا. – Nem vagy annyira kemény, mint szeretnéd, igaz, új lány? – kérdezi a srác kemény éllel a hangjában, miközben visszaáll a másik kettő mellé, mintha egy nyílhegyet alkotnának.

De nem ő áll középre.

Egy francos mosolyra telik tőlem, miközben legszívesebben lenyomnék egy csövet a torkán.

– Asszem, nem.

– Ne aggódj, cicám, megbocsátok. Én tudok bánni a szavakkal, neki viszont semmi gégerreflexe.

Alig láthatóan bölintok.

– Akkor tökéletes számodra...

A srác felhúzza az állát a csípős stílusom hallatán, de a haverjai továbbra is mozdulatlanok. Mindhármuk napszemüveget visel, ezért mindegy, melyikre pillantok – határozottan kerülve, hogy a kelletnél tovább nézzem őket –, nem tudok olvasni az arckifejezésükből. Pedig ha valamit tudok a férfifajról, az az, hogy mit árul el az arcuk.

Addig állok ott, míg a legmagasabb a három közül végül elfordul, és a parkoló felé indul. A seggfej, amelyik hozzám ért, beül egy bazi nagy, fekete SUV kormányra mögé. Nem olyan kocsi, mint a többi feltűnő autó a parkolóban, de messze a legcsábítóbb. Van valami, amit egy egyszerű, sötétített ablakos SUV-ról el lehet mondani: vonzza a figyelmet, leginkább azért, mert ez a féleszű vezeti.

Ahonnán én jövök, egy ehhez hasonló autó két dolgot mutathat: hogy hová lőj, vagy merre fuss – és mindig „az ellenkező irányba” a helyes válasz. Kivéve persze, ha olyan vagy, mint anyám. Neki és a barátainak egy ilyen kocsi olyan, mint belenézni egy oroszlán szemébe, remélve, hogy az ráugrik a prédára. Minél előkelőbb a kocsi, annál nagyobb a lóvé.

Felrázom magam a gondolatból, és megjegyzem magamnak az autót. Vállamra vetem a hátizsákom, és felkészülök rá, hogy legelőször átlépjem a küszöböt, mialatt felpillantok a betontáblára a fejem felett:

Üdvözlünk a Brayshaw High-ban!

3. FEJEZET

Raven

AZ ISKOLÁBAN NEM ENGEDTÉK, hogy részt vegyek az óráimon, helyette végignézetek velem valami videót az elvárt magatartásról, és hogy hogyan kerüljük el a konfrontációkat. Gondolom, olvasták a jelentésemet, mert még egy tálcát is beszerettek a büféből. Sikerült azonban néhány percre kilógnom, mintha a mosdóba mennék, mikor valójában csak volt egy kis elintézendő dolgom.

Amint megszólal a csengő e teljesen eseménytelen nap végén, kint is vagyok az épületből. Csoportokba verődő diákok mellett indulok el a Bray-ház felé, de megtorpanok, mikor hangos morgolódás és hüledezés töri meg a csendet. Muszáj a vállam fölött óvatosan hátranéznem.

A seggfejek, akikbe reggel belefutottam, pásztázzák a kocsijukat, a mögöttük összegyűlt diákok elkerekedett szemmel pusmognak.

– Ki a fasz csinálta ezt? – ordítja a tapizós, becsapva a koci ajtaját. Vicces; ahogy ő egyet előrelép, mindenki más meghátrál. Fürkészi a tömeget, amint meglát engem, tudja, hogy megtalálta, akit keresett. A haverjaival szorosan a nyomában megindul felém.

Egy tapodtat sem mozdulok, nem viselkedem másképp. Szemmel láthatólag ez összezavarja, sőt mindhármukat, mert egyszerre szalad magasba a szemöldökük.

Reggeli találkozásunkkal ellentétben ezúttal végigmérem őket, és nem csalódom. Ha találgatnom kellene, csak e kép alapján, azt mondanám, ők az elit, akik a középiskola szánalmas táplálékláncának csúcsán foglalnak helyet.

A félszegen körénk gyűlő emberek tökéletes bizonyítékai ennek a feltevésnek. Ahhoz túlságosan félnek, hogy teljesen felénk forduljanak, de annál jobban vágnak egy kis pletykára, hogy elsétáljanak.

Vicces egyébként, mert az esetek többségében a felzselézett hajú, ingben járó pénzes ficsúrok hiszik azt, hogy a varázslatosnak vélt faszukkal minden szart irányíthatnak. Általában őket, akiknek zökkenőmentes az útja a Borostyán Ligába, követi a nép reménykedve, hátha felkapaszkozhatnak a hátukon.

De ez a három... ők szöges ellentétei a szépfiúknak.

A járásuk magabiztos, erőteljes és lehengerlő. Olyan szilárd fizikai dominanciát sugároznak, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni. Semmi lecsiszolt elegancia nincs bennük. És ha a megérezésem nem csal, az út, amelyen járnak, korántsem zökkenőmentes.

Az éleik durvák és faragatlanok. Egyszerű srácok utcán érvényesülő hatalommal, amit arra használnak, hogy bizonyítsanak valamit.

Hogy elrejtse nek valamit.

Ismerem a fajtájukat.

De azt is tudom, milyen érzés, ha tévesen ítélik meg az embert, szóval...

– Jobban teszed, ha eliszkolsz – szól valaki a tömegből. A hang egy barna, göndör hajú lánytól jön, aki le sem veszi a szemét a felém közelítő trióról. De én továbbra sem mozdulok. Egy pillanattal később már előttem is vannak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Végigkarcoltad a kibaszott kocsimat!

– Ilyet tettem volna? – billentem kissé oldalra a fejem.

A tapizós morogva közelebb lép, de az egyik haverja visszafogja a vállánál. A kis tácskó engedelmeskedik a mesterének. A srác felszegezi az állát, a körülöttünk álló csorda menekülőre fogja, mint a patkányok. Megforgatom a szemem, és próbálok odébbállni, de a hármas az utamat állja.

– Nagyot hibáztál, csajszi – mondja a piszkosszőke hajú srác.

– Ezzel nem tudok vitába szállni. Végtere is idekerültem.

A magas, sötét hajú srác, akinek a nagyfőnök szerepet adtam, egyetlen szót sem szól, de olyan erőteljes kisugárzása van, hogy feláll tőle a szőr a hátamon.

– Hamar meg fogod tanulni – figyelmeztet a tapizós –, hogy nem toleráljuk az ilyesmi szarakodást...

Felcsuklik belőlem a humortalan nevetés, mielőtt megállíthatnám, mire mindhárom jómadár hátrahőköl. Közelebb lépek hozzájuk.

– Meg fogom tanulni? – kérdezem, gúnyosan megemelve az egyik szemöldököm. – Még egyszer megpróbálsz hozzám érni, és porig égetem a cuki kis autódat, még az is meglehet, hogy éppen benne ülsz majd! Akkor talán *te is* tanulsz valamit. – Akár egy ótvaros kurva, rebegtetem a szempilláimat, miközben a karját simogatva imitálom, mit csinálnék a lába között csüngő barátjával. – A lányoknak szükségük van előjátékra.

– Picsa...

A nagyfiú a kezét felemelve elhallgattatja a srácot, és esküszöm, a pillantása áthatol a napszemüvege sötét lencséin, egyenesen a tekintetembe fúródva. Minden múltó másodperccel növekszik bennem az